

*Wijsheid verpakt in een luchtig,
eenvoudig en boeiend verhaal.
Deze parabel, geschreven door
WaterWerker Erica Detiger,
stemt tot nadenken en delen we
daarom graag.*

De sneeuwengel

Het was ijzig koud en de sneeuwengel kon niet langer op haar plek blijven staan. Ze kreeg, geloof het of niet, bevroren tenen. De engel had het allemaal eens rustig bekeken én aangezien. Voor engelen zijn dit twee heel verschillende dingen. Nu werd het tijd voor wat actie. Het woeste winterweer stond voor de deur en terwijl het nog stil en helder was moest het gebeuren... Wat eigenlijk? Wat moest er precies gaan gebeuren? Dat vroeg de engel zich al een poosje af.

Met enige aarzeling of noem het tegenzin begaf ze zich naar boven voor het engelenberaad wat eens in de twee weken plaatsvond. Het viel nog niet mee om boven te komen, ondervond de engel. De luchtlagen waren ijzig koud en zelfs het engelengezang en de vurige aansporingen van boven waren nauwelijks genoeg om te kunnen opstijgen.

Om gemakkelijk op te stijgen had je stille, ijle lucht nodig, zo wist de engel. IJl was de lucht wel, maar stil zeker niet. Zwanger was de lucht zo vlak voor de storm. Vol met drukke hooggespannen verwachtingen, tegengestelde belangen en wensen. Dat voorspelt nu eenmaal ontegenzeggelijk storm. Een sneeuwstorm om precies te zijn. Zo'n storm waarin je niet meer weet wat boven is of beneden. Zo'n storm waarin je je oriënteringsvermogen totaal verliest en waarbij het niet langer duidelijk is of je je op de weg bevindt of midden in het landschap ernaast.

Langzaam ploeterde de engel omhoog zodat ze op tijd zou zijn voor de engelenschaar. De onderwerpen waren: Hoe gedraagt een menskind zich in de storm en hoe als de storm weer is gaan liggen? Hoe kan een engel ondersteuning bieden in de storm en in de luwte? De engelen spraken regelmatig over het onderwerp, wist de engel. Maar echt helder was het niet, ook niet voor een aantal engelen waaronder zijzelf. Laat staan voor de menskinderen?!

God zij geprezen, eenmaal bovengekomen had gelukkig een van de aartsengelen (het zal Michael wel geweest zijn, dacht de sneeuwengel) het heilige vuur al ontstoken. Eindelijk kon de engel rustig gaan zitten en haar tenen warmen aan het goddelijke warme vuur. Langzaam ontdooide de sneeuwengel en beetje bij beetje keerde het gevoel weer terug. Starend in het vuur, in het warme licht van de vlammen kwam met het gevoel, ook het inzicht weer bovendrijven.

Even helder als eenvoudig was dat: bij storm een schuilplaats zoeken, één zijn met de elementen en in vertrouwen rustig afwachten tot de storm weer gaat liggen. Geloof, geduld, warmte en proviand. En wanneer de storm gaat liggen en de sneeuw langzaam neder is gedaald zullen de wolken langzaam optrekken. Hier en daar wordt de blauwe lucht al zichtbaar. Genieten van de eerste zonnestralen. Je laten verwarmen door de zon die langzaam aan kracht wint. Je ledematen uitstrekken, overeind komen. Kijken en beetje bij beetje weer genieten van het uitzicht dat er zomaar weer is. Steeds een beetje verder kunnen kijken, zien wat zojuist nog verborgen lag.

Voorzichtig aftasten of de route alweer begaanbaar is. Eventueel een andere route kiezen. En dan rustig gaan wandelen, zien wat er op je pad is en komt. En wanneer je dan iets kleins ziet, iets onbetekenends misschien, iets waarvan je heel blij en gelukkig wordt, iets waarvan je stil wordt. Raap het dan op, pak het beet, neem het mee. En houdt het vast, voorlopig, zodat wanneer de lucht ijl en stil wordt je iets in handen hebt om mee omhoog te nemen. En om weer mee terug te keren naar de aarde, zodat het vorm en inhoud kan krijgen. Een plek in de oneindige ruimte van de sneeuwvelden die de sneeuwengel, zo wist ze, je zal tonen.